

**„Slovo Páně zůstává na věky“
„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“**

(Žid. 13:8)

Oběžný dopis

Vydání 2003

Velice srdečně zdravím všechny, kteří náležejí k Církvi Ježíše Krista v celém světě ve všech zemích a jazycích slovem z 2. Petr. 3:9:

„Nemešká Pán s naplněním slibů, jakož někteří zato mají, že mešká...“

Před dvěma tisíci lety Pán v Jan. 14 zaslíbil, že odejde, aby připravil místa pro ty Svě a vrátí se, aby je odprovoďil domů – praví věřící na to čekají. Vždyť Bůh, ten Věčný, má stanovený plán, podle něhož se všechno vyvíjí. I když to při povrchním posouzení vypadá, jakoby zůstávalo všechno při starém, stále více sledujeme, že jsme dorazili na konec konečného času. Sledujeme biblické proroctví v jeho naplňování ve všech směrech a připomínáme si slova našeho Pána: *„Když se toto všecko počne dít, pozdvihněte hlav svých; proto že se přibližuje vykoupení vaše.“* (Luk. 21:28, Mat. 24:33) To se může stát každou chvílí. Po všech končinách Země se rozléhá půlnoční křik: *„Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.“* (Mat. 25)

Věčně platné evangelium se hlásá, jak bylo předpověďeno, než nastane konec, na svědectví všem národům. (Mat. 24:14, Zj. 14:6). S tím je též spojeno vyvolání Církve–Nevěsty, její příprava a dokonání (2. Kor. 6:14–18 aj.). Podle Sk. 1:11 se Pán Ježíš sám vrátí tak, jak vstoupil na nebesa, jakmile zazní křik k probuzení a zatroubí pozoun Boží a hlas archanděla. Potom budeme vytrženi vstříc Jemu do povětří a budeme u Pána po všečen čas (1. Tes. 4:13–18). Uvidíme jej tak jak je a budeme proměněni do Jeho obrazu (1. Jan. 3:1–3).

Mezi mnohými znameními času upoutává naši pozornost obzvláště Izrael – říkový strom (Oz. 9:10), který ožil a nese ovoce (Mat. 24, Luk. 21). Židé se vrátili ze 143 zemí do země svých otců (Ez. 36:24). V Jeruzalémě opravdu čekají na Mesiáše a přirozeně na stavbu chrámu (Zj. 11:1). Právě tak jsme svědky obnovení „římské světové říše“ v Evropské unii, jak to již předem viděl prorok Daniel v kapitole 2:40–43 a 7:17–25. Sjedenocím kostelů a světových náboženství pod římskou vládou se také přiblížil cíl světové vlády. Řím, „věčné“ město, jak je také nazývá, se jako duchovní velmoc zjevně ujímá vedení a ovládá světové velmoci. V prorockém slově je toto všechno

shrnuto a správně zodpovězeno. To je „...to veliké město, které má kralovati nad králi země.“ (Zj. 17:18)

Během pětadvacetiletého pontifikátu papeže Jana Pavla II. navázal Vatikán diplomatické vztahy s 82 zeměmi. Ty 102 cesty se mu coby hlavě státu vyplatily. Papež všude líbal „matičku zem“, aby „matce – kostelu“ připravil půdu a nakonec všechny ovládl jako „vrchní (nejvyšší) otec“ – „Pontifex Maximus“. Nyní je to celkem 174 států, s nimiž si stát Vatikán vyměnil velvyslance. Má zastoupení všude tam, kde se utváří světová politika – v New Yorku při OSN, také v Bruselu při EU. „Evropo, rozpomeň se na své křesťansko–katolické kořeny!“, zní jeho zvěst vzhledem k evropskému sjednocení. Na Zemi jsou mnohé kultury, avšak jen jediná opravdová „vůdčí kultura“. Aby všechny dostal na svou „lod“, vymyslel Vatikán pro židovské, křesťanské a muslimské náboženství nový slovní pojem: „abrahamitská náboženství“. Tento vývoj konečného času, obzvláště pokud se to týká „Blízkého Východu“ – známý jako „mírová politika“, mohou znalci Písma zařadit (1. Tes. 5:1–3).

Ale naše hlavní záležitost se týká Církve Ježíše Krista, které byla dána obzvláštní zaslíbení. Jen skutečně biblicky věřící poznávají dalekosáhlé události času i zvěst hodiny. Přijímají zaslíbené semeno Slova, jsou znovuzrozeni k živé naději (1. Petr. 1:20–25) a tvoří Církev prvorozených (Žid. 12:22–24).

Ježíš Kristus, Syn Boží, je Hlavou Svého těla – Církve (Kol. 1:18–21). Je prvorozený mezi mnohými bratry (Řím. 8:29). Byl zaslíbeným Semenem (1. Moj. 3:15), které přišlo a rozšláplo hadovi hlavu. Byl to Slovo samo, které se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi (Jan 1). Těm Svým dal zaslíbení: „*Ještě maličko a svět mne více neuzří, ale vy uzříte mne...*“ (Jan 14:19) „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.*“ (Mat. 28:20). Po Svém vzkříšení se Pán zjevil jen těm Svým; nevěřící Jej ani jednou nespátřili (Luk. 24, 1. Kor. 15 aj.). Nevíra lidí zatracuje k oddělení od Boha: víra spasí do Boží přítomnosti. Opravdové Boží děti jsou právě tak dětmi zaslíbení (Řím. 9:8), jako Spasitel byl jako Syn zaslíbeným Zachráncem (Iz. 9:5–6).

Nyní nám jde o orientaci odpovídající Božímu plánu spásy pouze na biblickém základě. V první křesťanské generaci měl apoštol Pavel za úkol objasnit především průběh spásných dějin. O Izraeli, starozákonním lidu smlouvy, píše: „*Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzení jsou.*“ (Řím. 11:7). Tak to bylo s Božím lidem tehdy: Kdo věřil, dosáhl cíle: kdo nevěřil, byl zatvrzen – tak je to až do konce času novozákonní Církve! Proto vždy a všem platí napomenutí z Žid. 3:7–19:

„Dnes, slyšeli-li byste hlasu jeho, nezatvrzujte své srdce...!“

Aby nikdo nezůstal bez varování, nechť je to tu ještě jednou řečeno: Všichni věřící v různých sborech, úplně jedno, čemu věří jsou víceméně spokojeni sami se sebou. Všude se konají slavnostní bohoslužby, probíhají zajímavé programy. Ale většina pomijí to, co Bůh pro závěr zaslíbil, jako ti přísně věřící Židé tehdy. Také v těch slavnostních charismatických shromážděních jsou miliony vedeny kolem toho, co Bůh koná v přítomnosti.

Velice důležité

Zaslíbení o připravovateli cesty před prvním Kristovým příchodem, které se uskutečnilo službou Jana Křtitele, bylo proto tak důležité, že zahájil počátek spásných dějin. Právě tak je tomu nyní se zaslíbením týkajícím se času před příchodem Ježíše Krista, skrze něž má být všechno napraveno a uvedeno do původního stavu (Mal. 4.5, Sk. 3:19–21 aj.). Jan Křtitel se nehodil do chrámu a pro bohoslužby v synagogách, byl to muž Bohem poslaný se zvěstí Božímu lidu. Pro duchovenstvo byl nezařaditelný. Nehodil se do jejich náboženských tradic. O to více se ale hodil do Božího království, které si jeho službou razilo cestu (Luk. 16:16). Pán Ježíš Jana Křtitele biblicky zařadil, jak to je popsáno v Mat. 11:12–15. Evangelista Marek to udělal hned v prvních verších 1. kapitoly, Lukáš ve 3. a 7. kapitole, verše 24–30. V Jan. 1:19–28 Boží muž vydává své svědectví. Na všechny otázky odpověděl: „Ne!“ a svědčil, že není ani Kristus, ani prorok Eliáš, ani zaslíbený „Mesiáš-Prorok“ z 5. Moj. 18:15–18. Začátek i konec Nového Zákona měli vždy započít službou zaslíbeného proroka.

Pro konečný čas jsou dány všeobecné předpovědi, které všichni věřící berou vážně, nehlédě k směru víry, ke kterému se hlásí. Tím se zabývají světoznámí TV–evangelisté a kazatelé lokálních sborů pod pojmy „apokalypsa“ – „eschatologie (poslední věci člověka)“ – „události konečného času“. Všichni očekávají příchod Ježíše Krista tím nebo oním způsobem. Ale všichni zůstávají ve vlastních představách odpovídajícím jejich výkladům. Není jim darováno poznat zaslíbenou službu, aby před příchodem Ženicha prožili opravdovou přípravu Nevěsty.

Vyplatí se přemýšlet o tom, že: Židé čekali na Mesiáše 4 000 let a přesto Jej potom kvůli vlastním představám nepoznali! A také o tom, že službu Jana Křtitele duchovní vůdci nepřijali jako naplnění prorockého Slova. Zavrhli radu Boží a lidu zabránili ji přijmout (Luk. 7:27–30). Pán přišel k těm Svým a ti Jeho Jej nepřijali. Jenom málo těch, kteří uvěřili zvěsti připravující cestu Bohu, Jej přijali a dostalo se jim práva nazývat se Božími dětmi (Jan. 1). Amen.

Nyní také tak?

Jak je to nyní? Zaslíbení z Mal. 4:5, které náš Pán po službě Jana Křtitele potvrdil jako budoucí se naplnilo v našem čase: „Ježíš pak odpověděl: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci.“ (Mat. 17:11, Mar. 9:12). Toto je ta nejdůležitější služba určená Církvi v konečném čase, která se musela naplnit nyní před příchodem Ježíše Krista. Tak to je – ať se nám ta pravda líbí nebo ne, ať ji přijímáme nebo odmítáme. Bůh je vázán Svým Slovem a dodrží co slíbí. Platí odpověď Ježíše, našeho Pána a ne argumenty znalců Písma. Jen kdo věří tomu, co Písmo skutečně říká, bude mít podíl na tom, co Bůh dělá. Kdo věří, že obě zaslíbení – totiž to o připravovateli cesty prvního příchodu (Mal. 3:1), a o prorokovi Eliášovi, který měl vystoupit až nyní, než přijde ten veliký a hrozný den Páně (Mal. 4:5) – byla naplněna už tehdy, ten přímo odporuje tomu, co Pán Ježíš v evangeliích řekl a dosvědčil. Správné je, že Jan vystoupil v duchu a moci Eliáše (Luk. 1:15–20), a proto také byl nazván Eliášem.

Jan Křtitel vystoupil na začátku dne spásy (Iz. 49:6–9, 2. Kor. 6:2 aj.). Od té doby uplynulo 2 000 let a ten strašný „den Páně“, kdy se slunce zatmí a měsíc se obrátí v krev, hvězdy budou padat z nebe (Iz. 13:4–10, Joel 2, Sof. 1:14–18, Mal. 4:1–5, Mat. 24:29, Sk. 2:20, 1. Tes. 5:1–3, Zj. 6:12–17) a svět bude spálen (2. Petr. 3:10), ještě nenastal. „Den Páně“ přijde jako zloděj v noci. Ten začne, jakmile čas milosti – „den spásy“ skončí. Ale jen když věříme Bohu a Jeho Slovu, porozumíme, jak je to opravdu míněno. Kdo nevěří, co Písmo pro tento čas předpovědělo, nemůže mu to být zjeveno. Bůh žádnému člověku nedovolí vlastní výklad biblického proroctví (2. Petr. 1:16–21). I ten nejlepší výklad je klamem nepřítelů a odpoutává pozornost od toho, co Bůh zaslíbil. Bůh bdí nad Svým Slovem a plní Svě zaslíbení při těch, kteří tomu věří, jakmile se naplní ten čas.

Boží rozhodnutí

Bůh je ve Svých rozhodnutích svobodný. Svě posly si vyvoluje sám. Povolání k službě a vyslání je jen Jeho věcí. Z průběhu náboženských dějin známe znamenité muže, kteří byli Církvi posláni. V našem čase – ať to uznáme nebo zamítneme – padla Jeho volba na Williama Branhama. Podle Božího povolání měl za úkol srdce těch, kteří skutečně náleží k Církvi Ježíše Krista, zavést zpět k původní víře otců, k původnímu učení a k původní praxi, jak nám to předali svého času apoštolově. K němu 11. června 1933, při jeho bohoslužbě se křtem v řece Ohio, promluvil kolem 14. hodiny, jako tehdy k Saulovi o poledni, hlas z nadpřirozeného světelného oblaku, který vidělo jako jasnou třpytivou hvězdu více než 4 000 lidí: „*Jako byl Jan Křtitel předeslán prvnímu*

Kristovu příchodu, tak bude zvěst, která byla dána tobě, předcházet druhému Kristovu příchodu.“ Nejméně ve 40 svých kázáních bratr Branham na tato slova odkázal a opakoval je. V jednom kázání na konferenci kazatelů 1959 v San Juanu na Portoriku zopakoval se zvláštním důrazem přesné znění slov, která byla přesně přeložena do španělštiny. Při té příležitosti k tomu dodal: „Ne, že já jsem ten předchůdce, ale ta zvěst bude tím předchůdcem.“ Ta pozměněná verze: „Jak Jan Křtitel předcházel prvnímu Kristovu příchodu, tak jsi ty poslán se zvěstí, abys předcházel druhému Kristovu příchodu“, neodpovídá doslovnému znění originálního poslání. Kdo tohle rozšiřuje, dělá to se zřejmým úmyslem, udělat věrohodným to, že službou bratra Branhama bylo ukončeno také dílo Boží. Přitom je ale ponecháno mimo zřetel, že vlastní rozšiřování zvěsti začalo až po jeho odchodu.

Všichni, kteří jsou obeznámeni se zvěstí konečného času, akceptují službu Williama Branhama v tomto posledním období Církve. Jemu bylo dáno kázat tajemství Slova od 1. kapitoly 1. Mojžíšovy knihy, až po poslední kapitolu Zjevení. V tom je zahrnut pád do hříchu – původní hřích v zahradě Eden – právě tak i plán spasení, potom i učení o božství, křtu, večeře Páně, až ke Kristovu návratu. Není téma, které by bylo z jeho zvěstování vynecháno. Ale v jeho době jej svět znal jen jako evangelistu, muže Božího se zvláštním darem uzdravování, rozeznání a zjevení. Teprve pár let před jeho odchodem, v čase otevření sedmi pečeti, mu bylo dáno od Boha pověření, uskladnit ten „duchovní pokrm“. On sám ani jednou nemluvil o tom, že jej bude také rozdávat. Jako při všem, musíme i v tomto bodě přesně slyšet, co o tom několikrát řekl.

Také v mém případě vyslovil to povolání Svým příkazujícím a vše pronikajícím hlasem ten věčně věrný Bůh osobně. Celé znění slov, která Pán 2. dubna 1962 při rozednění ke mně provolal, zde nemusí být opakováno, protože to může již být všeobecně známé. Že bratr Branham mně dané povolání slovo za slovem zopakoval a potvrdil 3. prosince 1962 v přítomnosti bratrů Woodse a Sothmanna, jsem v minulosti rovněž častěji zmiňoval. Poslední věta, kterou mi bratr Branham při této příležitosti řekl, zněla: „Bratře Franku, čekej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš ten zbytek.“ Jsem obzvláště vděčný za ty tři bratry, kteří měli na srdci přání, letět do USA a ověřit si tuto událost u bratrů Freda Sothmanna a Bankse Wooda. Byli to náš bratr Detlef Mehnert, bratr di Prossimo z Belgie a bratr Didier z Paříže. Aniž bych věděl, kdy to dojde tak daleko, zahloubal jsem se především do všech kázání bratra Branhama, která mi od roku 1958 byla posílána a při tom jsem vždycky bádala ve Svatém Písmu, jestli to tak je.

Nikdy mi nenapadlo, že by bratr Branham musel nejprve odejít domů,

než přijde můj čas. Naopak: počítal jsem s tím, že jeho služba je pro přípravu Nevěsty až do jejího dokončení. Když proto ve shromáždění na Silvestra 1965, kterého se zúčastnilo přesně 120 osob, bylo v proroctví vysloveno: „Můj služebníku, položil jsem Svůj meč do tvé ruky“, měl jsem námahu tomu věřit a myslel si: „Ten meč, který je Boží Slovo, byl přece vložen do ruky bratra Branhama.“ Až 5. ledna 1966 jsme se dozvěděli, že bratr Branham zemřel již před šesti dny 25. prosince 1965 po dopravní nehodě.

Když jsem dorazil o velikonocích 1966 na pohřeb do Jeffersonville, pozdravil mě rev. Pearry Green slovy: „Hi, Brother Frank, you know what we are here for.“ – Haló, bratře Franku, víš, proč tu jsme.“ Odpověděl jsem: „Ano, protože bude pohřeb bratra Branhama.“ Na to řekl: „Ne, jsme tu kvůli probuzení toho proroka.“ Po svém příjezdu jsem zajel nejprve do pohřebního ústavu, a jako poslední jsem viděl jeho mrtvé tělo, než rakev byla definitivně zavřena. Na hřbitově zpíval rev. Pearry Green s truchlícím sborem „Věř jen, věř jen“ a vypadalo to, že nemůže ani přestat. Nemohl jsem zpívat s nimi, jen jsem plakal. Přesvědčení, že by se pohřeb nemusel konat, protože by bratr Branham měl být vzkříšen, jsem nedokázal sdílet. K velkému zklamání přítomných, v nichž byla tato falešná naděje vzbuzena, se pohřeb přece jen musel odbyt. Všichni, kdo uctívali bratra Branhama, místo aby hleděli na Pána Ježíše, byli hluboce zklamáni. Ale Bůh to tak dopustil a Svého služebníka odvolal. ON Svoji čest nedá nikomu jinému a může se stát jen to, co je v Jeho vůli a co zaslíbil ve Svém Slově.

Večer v den pohřbu mě v mém hotelovém pokoji naplnil navzdory smutku nebeský pokoj, nevyslovitelná radost, jak jsem ji prožil zřídka. Tentokrát to nebyl hlasitý hlas, ale velice zřetelná slova, která Duch Boží mluvil v mém srdci: „Nyní přišel tvůj čas rozdávat pokrm!“ Ta slova se opakovala několikrát. Následujícího dne jsem svolal vícero bratrů. Vedle Paula Branhama, také Pearryho Greena, Lee Vayle, Roye Borderse a Roye Robersona samozřejmě též Bankse Wooda a Freda Sothmanna. Navrhl jsem, aby se kázání bratra Branhama, která až do té doby byla jen na magnetofonových páscích, nyní tiskla, abychom je měli k dispozici jako předlohu při překladech do jiných jazyků. Tímto úkolem byl pověřen jednomyslně Roy Borders. V následujících letech jsem přeložil do němčiny více než 200 kázání a postaral se o jejich zveřejnění i v mnoha jiných jazycích. Dělám oboje, jak mi bylo přikázáno: Zvěstuji Slovo, jdu od města k městu a předávám dále uskladněný pokrm, jak je obsažen v těch kázáních. Tady je nutné ještě jednou poukázat na to, že ti bratři v USA čekali na vzkříšení proroka. Každý z nich by odešel domů hluboce zklamán a svět by se o té zvěsti nikdy nic nedozvěděl.

Skutečnosti přesvědčují

Také rev. Pearry Greena, který byl stále ještě všim tím zaskočený, se mi podařilo přesvědčit, že nyní začala nová etapa. A protože bratři Woods a Sothmann potvrdili, co mi bratr Branham řekl, znovu se posilnil a přijal pozvání do Evropy a vydával svědectví o tom, co viděl a prožil ve službě bratra Branhama. Bezprostředně na to jsem v letech 1966/67 v šesti evropských zemích naplánoval 35 shromáždění, ve kterých jsem kázal a rev. Green vydával své svědectví. Od roku 1968 jsem cestoval také do východoevropských zemí za železnou oponu a potom do celého světa. Již v roce 1964 jsem podnikl první misijní cestu do Indie. Tak začala podle Božího předurčení navazující služba, kterou mě Pán pověřil. Takový byl nový začátek po předešlém konci.

Po prorocké službě musela následovat učitelská služba. Nyní stojíme před otázkou, jestli je ten pravý pokrm rozdáván v pravý čas, jak to Pán řekl ve Svém Slově: „Kdo tedy je ten služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil Pán nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?“ (Mat. 24:45–47, Luk. 12:42–44). Církev-Nevěsta nyní žije v tomto Božím spásném pořádku posledního úseku času milosti. Poznáváme, že zjevené Boží Slovo je podáváno všemu služebnictvu, aby i ono mohlo ten duchovní pokrm rozdávat. Tento příkaz se plní přímo před Mat. 25, aby moudré panny byly opravdu připraveny, když přijímají Slovo pravdy, jsou naplněny a zapečetěny Duchem svatým a nakonec vejdou na svatbu. Kdo tohle nepoznává, žije podle vlastního mínění, vzdálen od toho, co Bůh v přítomnosti koná. Nechť si jen nikdo nemyslí: „Můj Pán ještě dlouho nepřijde...“, neboť Pán s naplněním Svého zaslíbení neprodlévá; ale nejprve se musí všechno Písmo naplnit. Vždycky je nejprve vyjítí ven a potom zavedení dovnitř.

Cesta novozákonní Církve je určena až do konce. Pavlovi nepřišlo zatěžko hovořit o svém povolání a poslání. Mně to nepřipadá snadné. Ale jestliže nyní nadešel ten rozhodující okamžik, má se to stát ke cti Páně. Zde se jedná o odpovědnost, která na mně spočívá. Na Zemi skutečně není skrze Boží předurčení žádná jiná služba tak přímo spojená se službou bratra Branhama.

Po všechna ta léta jsem nesl do celého světa pravou Boží zvěst a kázal Ježíše Krista – zvěstoval jsem Slovo a ne výklady. Zmiňuji proroka této generace, jak to dělám i s Mojžíšem, Eliášem a Petrem. V mé službě a životě jsem procházel výšinami i údolními – a jak jinak by to také mohlo být? Jak náš Pán, tak i Jeho poslové jsou jedněm postaveni k povstání a druhým k pádu (Luk. 2:34–38), jedněm vůni k životu a druhým k smrti (2. Kor. 2:14–17), pro jedny jsem Pánem povoláný, Jím poslaný Boží služebník, pro jiné svědce Kristovy Nevěsty, podvodník, ano dokonce antikrist osobně, který sedí

na kombajnu.

Pro všechny vyvolené platí jen jejich vlastní předurčení a také předurčení Božího služebníka, které se týká té služby a života (Řím. 8:28–39). Když se potom plní, co náš Pán řekl: „*Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dát na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč...*“ (Mat. 10:34–36), patří to do té kapitoly, ve které Pán vyslal dvanáct apoštolů. Kde proniká meč, může projít rozdělení rodinou, a z rodinných příslušníků se mohou stát nepřátelé. Může to dopadnout dokonce jako u Joba, že zůstanou jen ruiny. Nesmíme však přitom zapomínat, že takové útoky přicházejí od nepřítele, který není schopen ničeho jiného než ničení. Tak je vlivem nepřítele odstraněno smíření a odpuštění, a zavládne nenávist a nepřátelství.

Pokud se služebníkově vede jako Mistrovi, o němž je řečeno, že Jím lidé opovrhovali a opomíjeli (Iz. 53), tak může být spokojen. Našeho Pána ti učenci odmítli, obdařili Jej nejnemožnějšími tituly, po vzkříšení Jej prohlásili dokonce za podvodníka (Mat. 27:63). Učenci řekli Pánu Ježíši: „*My jsme se nenarodili nemanželsky.*“ Předhazovali Mu: „*Ty jsi Samaritán, posedlý zlým duchem.*“ To byli ti, jimž Pán řekl: „*Jak je možné, že má slova nechápete?*“ A také hned odpovídá: „*Protože nejste schopni ani vyslechnout, co říkám.*“ Potom těm nábožným Židům říká: „*Vý jste z vašeho otce, d'ábla, který je vrahem od počátku.*“ (Jan 8). Duchovní konflikt propukl vždycky, když Bůh na Zemi něco činil. Tak to bylo již ve dnech Mojžíšových a vždy to přicházelo od těch, kteří rovněž měli při bohoslužbě vykonávat jisté úkoly a chtěli obzvláště nějak vyniknout. Tak to bylo v době našeho Pána a dnes to není jinak.

Zvláštní téma

Bůh má v úmyslu objasnit každé téma ze strany Písma Svatého. Ničivé intriky nepřítele, který každé slovo v každé situaci převrací, spočívaly ve vyvolávání zmatku. S nejistotou se teď musí jednou provždy skoncovat. Z milosti jsme přece skrze poučení a zjevení vyvedeni ze všeho zmatku. Absolutně každé téma, ať božství, křest, večere Páně, návrat Kristův, manželství atd., všechno je všem, kteří mají dobrou vůli, jasně vyloženo. Žádný člověk – ani kazatel – sám od sebe neví, co je správné. I když známe všechna biblická místa a všechny citáty ke každému tématu, ještě to nevíme, jedině když je nám to zjeveno. Kdybychom všechno již věděli, pak by služba proroka nebyla potřebná a Bůh by nemusel ustanovovat apoštoly ani učitele, a každého mohl přenechat sobě samému. Zjevení skrze Ducha ale přijmou jen ti pokorní, kteří uznávají, že Bůh do Církve ustanovil služby, a tím se Mu podřizují.

Pavel byl písemně dotazován na zvláštní téma (1. Kor. 7:1), a na to odpověděl. Ale co tomu předcházelo? To nacházíme v 5. kapitole. Tehdy si opravdu někdo vzal svou nevlastní matku za ženu. To nebyl jen hřích a přestoupení, byla to Bohem zlořečená záležitost – totiž smilstvo. Neboť tak je to psáno: „Zlořečený, kdo by obýval s manželkou otce svého...“ (5. Moj. 27:20). Že Pavel toho člověka předal satanu a nařídil přerušit s ním každé společenství u stolu, s tím všichni souhlasíme. Tento muž se provinil smilstvem a cizoložstvím. K tomu patří Žid. 13:4: „*Poctivé nechť je u všech manželství a lože neposkrvněné, smilníky a cizoložníky souditi pak bude Bůh.*“ Potom apoštol píše v 7. kap.: „*Ale z příčiny smilstva, jeden každý manželku svou měj, a jedna každá měj muže svého.*“

Za času Ježíše to byli ti farizeové, kteří Pána zkoušeli. Kdo se ptá teď? Někdo, kdo je v nouzi, nebo se někdo pokouší rozpoutat o tom diskusi? Ti znalci Písma se pokrytecky ptali: „*Sluší člověku propustiti manželku svou z kterékoli příčiny?*“ (Mat. 19). V Luk. 16:17–18 ty farizeje přesvědčené o vlastní spravedlnosti náš Pán ujišťuje: „*Snáze pomine nebe i země, nežli v zákoně jediný puntík zahyne.*“ Pak přichází k věci a říká: „*Každý, kdo propustí manželku svou, a jinou vezme, cizoloží; a kdo propuštěnou od muže si vezme za manželku, cizoloží.*“ V Mar. 10:10–12 dal Svým učedníkům stejnou odpověď. Ve všech třech evangeliích se přece jedná o stejnou událost: „*Kdo svou manželku propustí a ožení se s jinou, cizoloží vůči ní. Jestliže se žena rozvede se svým mužem a vdá se za jiného, cizoloží.*“ Pán to řekl naprosto srozumitelně, kdy se muž ve svém vlastním manželství proviní, totiž: „*Kdo by propustil manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo a kdo se ožení s propuštěnou, cizoloží.*“ (Něm. př. Bible: „*Kdo se se svou manželkou rozvede, kromě příčiny smilstva, ten zavíní, že potom bude při ní vykonáváno cizoložstvo...*“)(Mat. 5:32). Muž, který se rozvede bez biblického důvodu, zapříčiní cizoložství své manželky, protože ona se znovu provdá. Také muž, jak to potvrzuje následující biblické místo, všeobecně nemůže své vlastní manželství zrušit; když se nechá svévolně rozvést, nese vinu za cizoložství vlastního manželství, a bude se zodpovídat, že se jeho žena znovu vdá.

Ke konečnému vysvětlení musí být ještě přidáno následující: Tak praví Pán: „*Nezicizoložíš!* ... *Nepožádáš manželku svého bližního.*“ (2. Moj. 20)

Tak praví Pán: „*Muž pak, který by se cizoložství dopustil s ženou něčí (němč.: s vdanou ženou)...*“ (3. Moj. 20:10).

Opět praví Pán: „*Kdyby kdo přistižen byl, že by obýval s manželkou cizí...*“ (5. Moj. 22:22)

V hebrejštině je všeobecně pro ženu a vdanou ženu vždy vlastní slovo,

jako v angličtině „woman“ a „wife“. Proto všichni, kdo znají ten rozdíl, to překládají tak, jak je to správné a také v překladu Dr. Hermanna Menge to tak je: „Každý, kdo by po hleděl na (vdanou) ženu s žádostí, ten již s ní v srdci zcizoložil.“ (Mat. 5:28)

Nejen Mojžíš a Pán Ježíš, ale také Pavel a Petr tématu manželství věnovali pozornost a vyložili rozdílné postavení muže a ženy. Pavel píše, že např. vdaná žena – i v čase milosti – je zákonem připoutána ke svému muži, dokud on žije (Řím. 7:2–3; 1. Kor. 7:39). Píše: „Manželům pak prikazuji ne já, ale Pán, řka: Manželko, od muže neodcházej. Pakli by odešla, zůstaň nevdaná, aneb smiř se s mužem. Tolikéž muži nepropouštěj ženy.“ (1. Kor. 7:10–11)

V Ef. 5:21–33 a v 1. Tim. 2:11–15 se podrobně zabývá vztahem manžel – manželka. „Ženy buďte poddány mužům svým jako Pánu.“ Petr se tímto tématem zabývá krátce, ale velice výstižně (1. Petr. 3:1–7). Nikde však nemáme celkový přehled v jediné kapitole. Bůh to tak chtěl, aby pro každý případ byla ze Slova Pravdy užitá odpovídající místa. Jedno je jisté: Všichni, kteří jsou v nouzi a upřímně se ptají, dostanou od Pána správnou odpověď. Kdo má jiný motiv, ten si myslí, že již všecko přece ví, ale ten to nikdy správně nepochopí. Všichni musíme své spasení konat s bázní a třesením. Zdali by nebylo všude čisto, kdyby si každý zametl před vlastními dveřmi? Každý, kdo zůstal zachován před tím nejhorším, co se zde na Zemi může člověku přihodit, by měl Bohu denně děkovat na kolenou.

Kdo z nás by kdy přišel na myšlenku, že Bůh dal muži v tomto tak důležitém tématu v Písmu svatém zvláštní pokyny, kterých se musí držet a též ženě řekl věci, které jsou zase pro ni závazné? Ty role se nesmějí zaměňovat, protože jsou božsky uspořádány. Tak si žena za žádných okolností nesmí podmanit muže, vládnout nad ním (1. Tim. 2:11–15). Platí: „*Chci pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava je Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova je Bůh... Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže.*“ (1. Kor. 11:3–9).

Ani kazatelé nemohli Boží pořádek vystihnout, tak soudili podle dochovaných tradic. Sám bratr Branham musel přiznat, že to nevěděl, až když mu to Pán zjevil.

Dokonce uvnitř zvěsti v našem středu mají mnozí dodnes velkou námahu se souhlasem přijmout, co Pán v souladu se Starým a Novým Zákonem Svému služebníkovvi a prorokovi zjevil. Jedni z toho výkladu dělají učení polygamie (mnohoženství), druzí zůstávají v zajetí starých tradic. To téma je v kázání „Manželství a rozvod“ obsáhle a dost jasně projednáno a nepotřebuje další vysvětlování. Protože jsem ale dostával otázky na základě aktuálních problémů, vydal jsem brožuru „Manželství – prastarý problém“. Kdo je

zasažen, nechť si přečte s modlitbou obě pojednání a také zde uvedená biblická místa a nechá si Bohem darovat potřebné jasno z Jeho Slova.

Porovnání

Je na čase ještě jednou na tomto místě jasně říci, že jsou bratři, kteří působí mezinárodně, odvolávají se na Branhama, specializují se však na zvláštní témata, ale Slovu upírají bezvýhradně absolutno (pojem vyjadřující dokonalost a svrchovanost; to co existuje samo o sobě, nepodmíněně. Z hlediska náboženství je absolutno Bůh. – Encyklopedie). Dokonce Bibli často zcela dávají stranou a užívají jen citáty bratra Branhama, které k vlastní záhubě překrucují, jak se to dělo již za času Pavla (2. Petr. 3:16–18). Tak se šíří jedno bludné učení za druhým, ať se to týká tvrzení, že Pán přišel již v roce 1966 nebo toho, že bratr Branham bude vzkříšen a bude mít shromáždění ve stanu. Všechna tato učení o tzv. „zjevení sedmi hromů“, o parusii (druhý příchod Ježíše Krista na konci věků) a co všechno ještě je, nelze v kázáních bratra Branhama ani ve Svatém Písmu nalézt. Zjevně se v našem čase v plném rozsahu naplňuje, co je psáno v 2. Kor. 11:1–4: Na jedné straně se to týká služby apoštolů „...nebo horlím o vás Boží horlivostí...“, na druhé straně se to týká těch, kteří zvěstují jiné evangelium a lstivě si s ním počínají. Káží jiného Ježíše a jsou ovlivněni jiným duchem.

Pro tento poslední úsek apoštol Pavel předpovídá, že proti pravdě povstanou muži jako Jannes a Jambres. Kdo si přečte ve 4. Moj. 12–17 kapitolu, může se přesvědčit, jakými zkouškami musel ten muž s Božím pověřením projít. My bychom se nikdy nic nedozvěděli o nějaké rotě Chóre, o Dátanovi a Abironovi, o synech Eliaba, kdyby se nejednalo o výkon služby spojené se spásnými dějinami. Tito muži, kteří patřili k Církvi Izraele, ano, byli dokonce z levitských kněží, se přesto postavili s různými argumenty proti Mojžíšovi a Aronovi a jsou označováni jako „protivníci Pána“ (4. Moj. 16:30).

Apoštol Pavel píše o těch, kteří se vydávají bludným duchům a přinášejí učení pocházející od démonů (1. Tim. 4). Píše o Hymeneovi a Filétovi, kteří z cesty zbloudili, protože tvrdili, že vzkříšení již nastalo. Jejich učení se zažíralo jako rakovinový nádor a dokonce tím některé připravili o víru (2. Tim. 2:17–18).

Apoštol Jakub píše o těch, kteří od pravdy zbloudili, ale eventuálně mohou být odvráceni z bludné cesty (Jak. 5.19–20). Petr píše o falešných učitelích, kteří tajně zavádějí bludná učení (2. Petr. 2). Apoštol Jan píše o těch, kteří se oddělili a „odešli z našeho středu“ (1. Jan. 2:18–27). Juda zase píše zcela zjevně o rouhačích, kteří se nejprve účastnili hodů lásky, pak ale v Církvi

vyvolali rozkol. Ve Zjevení 2 je psáno o mužích, kteří jsou porovnáváni s Balámem a jeho učením, o mikulášencích a o tom, co učí; dokonce je řeč o ženě Jezabel, která se prezentovala jako prorokyně a učitelka, aby sváděla Boží služebníky. Ale navždy platí Boží pořádek, že Bůh do Církve postavil jen apoštoly, ne apoštolky, proroky, ne prorokyně, učitele, ne učitelky apod. (1. Kor. 12), „...*pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*“ (Ef. 4:11–13).

Co jsme tedy prožili zde v misijním centru v Krefeldu 5. a 6. května 1979, když dva muži vystoupili, aby jak bylo řečeno, byly ty „špičky“ zlomeny – tím byli míněni bratři Frank, Russ a Schmidt, – to byl přímý útok nepřítele proti Církvi. Ti dva muži za našimi zády povstali proti Bohem ustanoveným služebníkům na objednávku dvou „prorokyň“ a tak se satan vplížil na podio, aby se naplnilo Písmo, jak to předpověděl Pavel skrze Ducha o Jannesovi a Jambresovi. Všechna zvláštní pozhnání těch sedmdesátých let, která jsme prožili v přítomnosti Boží, zůstávají nezapomenutelná. Potom ale, když se zopakovalo: „*Ubijte pastýře, a rozběhnou se ovce*“, prošlo rozdělení manželstvími, rodinami a celým sborem. Tuto škodu může opět napravit jenom sám Bůh skrze odpuštění a smíření a tak odstranit nenávisť a nepřátelství (Ef. 2:13–16).

Bratry Leonharda Russe a Paula Schmidta Pán roku 1964 jmenoval příjmením a jménem a na Jeho pokyn byli postaveni do služby jako starší s plným souhlasem celého sboru. Zde máme od počátku božsky ustanovenou strukturu sboru. Tentýž Pán, který mi onoho pondělního rána 1962 při povolání přikázal jít do jiných měst zvěstovat Jeho Slovo, ale nezakládat žádné lokální sbory, mi v ten páteční večer 1964 přikázal, ustanovit Leonharda Russe a Paula Schmidta jako starší zde v domácím sboru. Církev Páně není lidským dílem, nýbrž dílo Boží z milosti. K naší orientaci je též psáno: „*Rozpomeňte se pak na předešlé dny, v nichž osvíceni byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste, buďto když jste byli i pohaněními a souženými jako divadlo učinění, buďto účastníci učinění byvše těch, kteří tak zmitáni byli.*“ (Žid. 10:32–33).

Ale tak to jednou je, že s předpověděným proctvím pro poslední časový úsek je spojena také negativní stránka. Vždycky tam, kde je Pán v činnosti při budování Své Církve, se satan pokouší ničit, ale brány pekla Církve nemohou přemoci. Ale ona teď najednou tvoří jeviště duchovní roztržky. Drak se postavil před ženu, která porodí pacholíka, aby jej pohltit. On však bude vytržen, aby po svatební oslavě pásl všechny národy železným prutem (Zj. 12). Spaseným je zaslíbeno vítězství Spasitele, oni patří k zástupu přemožitelů.

Přímo po útoku v Krefeldu vystoupili v zámoří dva bratři a napsali dopis, který byl vyslán z Tucsonu sloužícím bratřím v celém světě s doporučením, aby bratr Frank již nebyl přijímán. Od té první ničivé akce tady na základně stále ještě vystupují uprostřed zvěsti muži stojící pod týmž vlivem proti Slovu Pravdy, a přirozeně obzvláště proti tomu, kdo ho přináší a zvěstují vlastní výklady. Ti muži nekáží Slovo, stále citují proroka a zdobí jeho hrob. Ale jak je psáno, „...*jejich nerozum bude zjeven*“ (2. Tim. 3:1–9).

V čase takových zkoušek se zjevuje vlastní charakter těch dvou semen. Jedni nenávidí, druzí jsou nenáviděni. Kain nenáviděl Ábele, Izmael byl proti Izákovi, Ezau pronásledoval Jáka, atd. Jedni zrazují, druzí jsou zrazováni. Jedni obviňují, druzí jsou obviňováni. Jedni obžalovávají, druzí jsou obžalováni. Právě děti Boží, které jsou opravdu narozené ze semene Slova a mají charakter Spasitele v celém svém bytí, nemohou vůbec nenávidět, nemohou zrazovat, nemohou obviňovat ani žalovat. V Gal. 4:28–29 jsou opravdoví vyvolení popsáni jako „*děti zaslíbení*“: „*My jsme tedy, ó bratři, tak jako Izák, synové zaslíbení. Ale jako tehdy ten podle těla zplozený protivil se tomu, který byl z Duchy, tak i nyní.*“ Vyvolení nikdy nebudou pronásledovat jiné: naopak, budou se za ně modlit.

Když Pavel ve Sk. 13:41 předkládal Židům spásnou radu Boží, kterou ale zavrhli, rovněž je označil jako „*protivníky*“ a citoval slovo z Ab. 1:5: „*Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přidejte: nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, jemuž neuvěříte, byť vám kdo o něm vypravoval.*“ Jedná se o dílo, které Bůh na závěr koná v těch Svých (Řím. 9:28). Při své řeči se apoštol odvolal na slovo proroka Iz. 49:6 a řekl: „*Neboť tak nám přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, abys ty byl spasením až do končin země. A slyševše to pohané, radovali se, a velebili slovo Páně a uvěřili všichni, kolik jich bylo zřízeno k životu věčnému.*“ (Sk. 13:47–48).

Nikoho by nemělo udivovat, že i nyní jako za času Pavla, když vystoupili odpůrci, nastává obrat ve zvěstování a věčně platné evangelium je kázáno těm, kteří je předtím ještě neslyšeli. Bůh skutečně v různých denominacích otevřel dveře. Co patří k průběhu spásných dějin, se opakuje. Mezi lidmi jsou odpůrci, kteří se starají o vyvolávání všeobecného odporu, jako reptání a vzpoury proti Pánu a Jeho pomazanému. To je vlastně zkouška, při níž se dělí duchové. Zasažen a zbaven důvěry má vždy být nositel Slova a také všichni bratři, kteří nesou stejné slovo. Odpůrci Božího poslání a Božího díla a všeho, co je s tím spojeno, chtějí dosáhnout toho, aby mohli dále pokračovat bez zábran sami. Vždy hledají chyby při druhých, a našli je při mnohých Božích služebnících. Neexistuje neomylnost Božího muže, – to si nárokuje jen papež a mnozí malí papežové. U pravého Božího muže je neomylné jen to věčné

zůstávající Boží Slovo, které nese. Proto praví Písmo: „...*ale Duchem svatým puzení byvše, mluvili svatí Boží lidé.*“ (2. Petr. 1:21).

Proroci byli z důvodu božské substance Slova nazváni „bohy“, ale žili a umírali jako lidé (Ž. 82; Jan 10:34–38). Písmo nemůže být zrušeno, tak to při té příležitosti řekl Pán. Bůh každopádně Své dílo dokoná k blahoslavenému dni Ježíše Krista a všichni, kteří jsou z Boha narozeni, budou při tom. Nikdo ať si nemyslí, že Bůh si nechá líbit posměch a nebe naplní protivníky. Apoštol Petr o nich píše: „*Kteří opustivše cestu přímou...*“ – předtím tedy po ní šli. A pokračuje: „*Lépe by zajisté jim bylo, nepoznávati cest spravedlnosti*“ (2. Petr. 2:15–21). Jestliže Bůh někoho pošle a pověří, pak máme co dělat přímo s Ním nebo snad ne? „Odkaz do minulosti“ s ohledem na proroka nikomu nepomůže; minulost je za námi. Je to, jak řekl bratr Branham: „Lidé děkují Bohu vždy za to, co učinil, vyhlížeji po tom, co bude dělat, a jdou bez povšimnutí kolem toho, co právě dělá.“ Jestliže nechceme být odstaveni od toho, co Bůh právě dělá, musíme nyní více než dříve hledět kupředu.

Amen, amen, pravím vám...

„*Kdo přijímá toho, koho já pošlu, přijímá mne...*“ Vážnost tohoto okružního dopisu by neměla takový dopad, kdyby obsah nemohl být porovnán s dopisy apoštolů. Ve Skutcích apoštolů v 9., 22., a 26. kapitole je popsáno povolání a poslání apoštola Pavla. Nebeské povolání bylo legitimací jeho služby a odůvodňovalo plnou moc jeho dopisů. Měl pověření charakteru spásných dějin ke zvěstování celé rady Boží (Sk. 20:18–35). Proto se ve všech svých dopisech v prvních verších vždycky představil jako služebník Ježíše Krista a jako apoštol. Tak je to devětkrát v našich Biblích ještě dnes a sice od Řím. 1:1 až po Tit. 1:1. „*Já, Pavel, služebník Ježíše Krista...*“ „*Já, Pavel, služebník a apoštol Ježíše Krista...*“ Když psal sborům nebo spolupracovníkům, nejprve se představil. Někoho by mohlo napadnout, zda to bylo nutné. Jistě, jinak by to nedělal. Bůh Svoji Církev nepřenechal svévoli nepoctivých dělníků a jejich různých učením. Ke vzdělání do Církvě ustanovil odpovědné služby (1. Kor. 12:28, Ef. 4:11–16 aj.). Kdo se oddělí od Církvě, vylučuje se jako úd z Kristova těla, protože sa nepodřizuje Kristu, Hlavě. Navždy platí, co je psáno: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme.*“ (1. Kor. 12:13)

Máme novozákonní sborový pořádek a také celkový pořádek spásných dějin, které zahrnují Izrael. Oddělený přímým povoláním měl Pavel jako pomazaný Páně vše zahrnující odpovědnost, která z povolání vyplývala. Všichni proroci, od Mojžíše až po Malachiáše, byli poslání přímo Bohem;

Jan byl rovněž muž Bohem poslaný. Poslání apoštolů a učitelů Pán výslovně potvrdil (Mat. 23:34) a právě tak poslání Svých služebníků v Novém Zákoně. Pán hovořil k těm Jím zvoleným svědkům (Sk. 10:41).

V Jan 20:21 On říká: „Jako mně poslal Otec, posílám já vás.“

celém Starém a Novém Zákoně posílal Bůh Svě služebníky. Kdo je přijal, přijal Pána. A kdo slyšel slovo z jejich úst, slyšel slova Boží. Ale vždy se též objevovali ti, kteří se vydávali za oprávněné k službě, aniž by byli. Tak praví Pán: „*Že jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. Aj já, dí Pán, jsem proti těm, kteří prorokují sny lživé, a vypravující je, svádí lid můj lžemi svými a žvanivostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim přikázal. Pročež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Pán.*“ (Jer. 23:21–32). Ta nouze bohužel tkví v tom, že vystupují mezi lidem Božím. Zdali již proto nemáme právo a povinnost ptát se každého, kdy byl povolán? Zjevení 2:2 a 2. Kor. 11:13–15 se musí používat. Musí být přece zkušeno, co někdo učí! Duchové musí být zkoušeni! Ještě je psáno: „*Zkuste všecko!*“

Člověk se může ptát, jaká reakce by nastala, kdybych na počátek svého okružního dopisu napsal jako apoštol Pavel: „Já, Ewald Frank, služebník Páně a apoštol Ježíše Krista, ustanovený pro víru Božích vyvolených...“ Nevyvolalo by to bouři a odpor všech protivníků a odpůrců Božích, která by prošla zeměmi? Neuslyšel bych: „Pýcha! Nadutost! Povýšenost!“? S tím se musí počítat, ovšem jen ze strany těch, kteří náleží ke všem odtrženým skupinám vedených „odpůrci“, kteří dílo Boží vůbec nepoznávají.

Kdybych ale nemohl psát podle apoštolského vzoru: „Proto děkuji tomu, který mne zmocnil. Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za věrného soudil, aby mne v službě tě postavil“ (1. Tim. 1:12), pak bych k psaní neměl vůbec žádné oprávnění.

Boží mandát obdržíme až při Božím pověření. Vždyť o Mat. 24:45 jsem dříve nepřemýšlel ani nekázal – teprve poté, když On mi to doslova řekl a pověřil mne rozdávat ten pokrm.

Vůbec jsem nevěděl, co je psáno v Am. 8:11, totiž že Pán pošle hlad po slyšení Jeho Slova. Byl to bratr Branham, který mě na to upozornil, že Bůh pošle hlad po Svém Slově a potom začne rozdělování toho pokrmu.

Obecně se až k nejposlednějšímu sepsání náboženských dějin psalo o začátcích a průběhu jistých probuzení, také o vzniku letničního hnutí před sto lety a rovněž o průlomu biblických spásných probuzeních po druhé světové válce. Nejen Robert Liardon, ale i jiní zmínili Williama Branhama, který vystoupil se zvláštním povoláním, posláním a darem uzdravování.

Dokonce páter Cantalamessa, nejvyšší hodnostář ve Vatikánu, který káže papežovi v postním čase, zmiňuje ve svém článku „Století Ducha svatého“ Mr. Pentecost, Davida DuPlessis, Williama Branhama a jeho tehdejšího překladatele v Curychu Waltera Hollenwegera. Ale otázka zní: Kdo uvěří naší zvěsti a komu je zjeveno rámež Páně (Iz. 53:1; Řím. 10:16–17)? Na to se dá odpovědět: Jenom tomu, kdo uvěří biblické zvěsti, tomu bude zjeveno rámež Páně, ten uvidí vyvýšenou pravici Boží, která má vítězství.

Kdo biblicky věří, ví, že Bůh Své služebníky vždycky povolával a potvzoval. Kdyby službou bratra Branhama bylo ukončeno vyvolání Církve-Nevěsty, pak by nastalo vytržení a bylo by po všem. Skutečností ale je, že všichni, kteří podvádějí sami sebe a tak to vidí, tehdy ještě vůbec nevěděli, kde Bůh bydlí, nebo ještě ani nebyli na světě, natož znovuzrození. Existuje prostě mnoho žvanilů a podvodníků v pokorném hávu, kteří nepochopili, že nyní musí být opět všecko uvedeno do počátečního stavu. Všichni, kdo patří k Církvi-Nevěstě, budou uvedeni do stejnokroku, tzn. do harmonického biblického pořádku. Všichni ostatní budou podle vlastního dobrozdání pokračovat ve svém vlastním programu až ke dni velikého zklamání.

Milovaní bratři a sestry v našem Pánu Ježíši Kristu, den milosti se chýlí ke konci. Pán daroval v čase večera světlo. Blížíme se k půlnoční hodině. Pán nemešká s naplněním Svých zaslíbení, to víme. Nečeká jen na to, až i ti poslední učiní pokání a budou zachráněni, nýbrž až všichni ti, kteří patří k Církvi-Nevěstě budou zavoláni ven, odděleni, očištěni a vytříbeni. V Beránkově Nevěstě musí vzejít čisté semeno Slova, abychom dospěli k dokonalé zralosti mužného věku v Kristu. To se může stát jen tehdy, jestliže každý jednotlivec uzná plné Slovo bez jediného škrtu a sám je posvěcen Slovem Pravdy. Až tehdy, když bude dosaženo plného souladu Nevěsty s Ženichem, pak se naplní: „*A Duch a Nevěsta říkají: Přijď! A kdo to slyší, ten řekne: Přijď!*“ Maranatha: Přijď brzy! „*Amen! Přijď brzy Pane Ježíši!*“

„Tomu pak, který může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčného skrytého, nyní pak zjeveného i skrze písmo prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušnosti víry všechněm národům oznámeného, tomu samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen.“ (Řím. 16:25–27)

Události času

Když předseda vlády Izraele Ariel Šaron 28. září 2000 vystoupil na chrámovou horu, rozpoutaly se opět v zesílené míře teroristické akce.

Od 11. září 2001 celý svět ví, když v několik tisíc kilometrů vzdáleném New Yorku se po útoku zřítily dvě známé věže a tři tisíce lidských životů najednou vyhaslo, že každý úder platil Izraeli. Z 19 únosců letadel jich 16 pocházelo ze Saudské Arábie, ze země, z níž pochází také Usáma bin Ládín. Je to Mohamedova země s dvěma nejdůležitějšími muslimskými svatými městy Mekkou a Medinou. Jeruzalém platí jako jejich třetí svaté město, aby se naplnilo, že Jeruzalém bude kamenem přetěžkým pro všechny národy (Zach. 12:3). Proč si americký prezident zvolil k zúčtování právě Saddáma Husajna a zemi Eufratu a Tigridu, lze vysvětlit jen biblickým proroctvím. Před zraky světové veřejnosti probíhaly rozhovory mezi papežem a druhým nejdůležitějším mužem Iráku Tarikem Azizem, aby se „za všech okolností zabránilo možné válce“. V zákulisí ovšem vedl nejvyšší vatikánský diplomat, francouzský kardinál Roger Etchegaray, rozhovory v Bagdádu, aby Saddáma Husajna přiměl k odstoupení a opuštění země. V téže době se jednalo s Muhamarem al Kaddafim v Libyi o místě pobytu Saddáma Husajna. Bylo dohodnuto, že útok nastane, až Husajn bude v bezpečí. Prezident Bush mu poskytl 48 hodin na opuštění země, než začal útok. A později pak začalo to veliké „hledání“ (zbrání hromadného ničení).

Podle Zj. 9:13–21 jsou čtyři andělé soudu svázáni u Eufratu, až by nastal ten den a hodina. „Svatá válka“ je předpověděna pro „den Páně“ (Joel 3:9–17), a ten se přiblížil. V této souvislosti je psáno: „*Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj; a Pán řvátí bude ze Siona a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se třásti budou nebesa i země, nebo Pán je útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských*“ (v. 15–16). To je okamžik, kdy Pán přijde dolů jako Anděl smlouvy a bude řvát jako lev (Zj. 10), jak to bylo oznámeno již i v Jer. 25:30–33, Oz. 11:8–11 a Am. 1:2.

Americký prezident je odpovědný, že svým jednáním popudil proti Izraeli nejen arabský a muslimský, ale celý svět. S velkou bolestí jsme přijali zprávu, že 15. listopadu 2003 byly v evropské části Turecka, v Istanbulu, výbuchem zničeny dvě židovské synagogy. Je to nepochopitelná nenávist, která se nezastaví před lidskými životy ani před náboženskými zařízeními, když to poslouží k teroristickým cílům. Tak to bylo ode dnů Izmaele a Izáka, a tak to bude až k strašnému konci a k následujícímu, novému nádhernému začátku. Je nutné ještě jednou se vši střízlivostí důrazně odkázat na to, že příchod našeho Pána musí být velice blízko, jestliže to, co se stane po vytržení, je již v plné přípravě. Při všem, co se děje, poznáváme stále jasněji, že se biblické proroctví se ráz na ráz naplňuje.

Mnoho díky

Chtěl bych ze srdce poděkovat všem, kteří nesou Boží dílo na modlitbách a dávají desátky do obilnice, aby pokrm mohl být rozdělován (Mal. 3). Je to přes 140 zemí, o které pečujeme. Pokud vím, jsme skutečně jediná misie na Zemi, která všechno rozesílá zásadně bezplatně: knihy, brožury, kazety, videa a nejnověji CD a DVD.

Všem bratrům, kteří zjevené Slovo předávají v originále v celém světě v Duchu Páně dále, chci tímto srdečně poděkovat. Jsme Bohu vděční i za ty možnosti, že Slovo Boží můžeme šířit i po internetu a některých TV vysílačích do různých částí celého světa. Skoro denně dostáváme e-maily a dopisy od lidí, kteří přišli poprvé do styku se zvěstí této hodiny a jsou jí osloveni. Jenom 17. listopadu jich bylo přesně 43, nehledě na hromadu dopisů, které došly. Proto prosíme o porozumění a zároveň se omlouváme, že není možné každému odpovět. Všechny objednávky jsou ale vyřizovány, jak jen to jde nejrychleji.

S velkým očekáváním vstupujeme do roku 2004. Jsme si vědomi toho, že Pán z milosti a lásky prodlévá, aby i ti poslední byli vyvoláni ven. Všem v celém světě přeji z celého srdce Boží požehnání pro duši, ducha a tělo, a v každém úseku vašeho života.

V pověření Božím působící

Bro. Frank

Dodatek

Potom co jsem si manuskript ještě jednou přečetl, rozhodl jsem se vrátit se k citátům bratra Branhama, kde hovoří o „pokrmu“ z důvodu lepšího pochopení té služby a pověření.

Poprvé se o uložení pokrmu bratr Branham významně zmínil 1. dubna 1962. U Boha neexistují náhody a v království Božím také ne. Ve vidění mu bylo ukázáno, jak vnáší do kaple nádoby naplněné všelijakými potravinami, které vyjmenovával. Při mém povolání v témž roce Pán jmenoval tytéž věci, což nás přimělo k tomu, abychom se těmi potravinami zásobili.

Nyní některé citáty br. Branhama: „ON řekl: ‚Uskladni toho hodně... Vrať se, a uskladni pokrm!‘ ... A zde to je, kde byl ten pokrm uskladněn... ON dá všemu správný průběh. To je důvod, proč mě poslal zpátky, abych to udělal... ‚Uskladni ten pokrm tady!‘ ON mi zakázal vydat se do zámoří... Hlas ke mně mluvil: ‚Zanes dovnitř pokrm, uskladni jej!‘... Vzpomínáte nyní na to vidění... Měl jsem jet s bratrem Arganbrightem do Zurichu... řekl jsem těm bratřím, než to došlo tak dalece: Nepřijdu.“

V modlitbě bratr Branham řekl: „Nedávno jsi mi ve vidění ukázal tuto malou kapli... přece ten pokrm uskladnit, neboť nastane čas, kdy jej bude zapotřebí. Vždyť Ty jsi řekl: ‚Uskladni zde tento pokrm pro ten čas!‘ Pane v uctivé bázni jsem se o to snažil.“

Ke mně zaznělo to TAK PRAVÍ PAN, které na věky zůstane v mé paměti: „Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzo pomine. JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo.“

Namítal jsem: „Pane, nebudou mě poslouchat, mají všeho dost, žijí v nadbytku a v přepychu. Nejsou ochotni slyšet.“

Tedy Pán mluvil dále: „Můj služebníku, přijde čas, kdy tě budou poslouchat. Přijde veliký čas hladu, obstarajte si pokrmy a potraviny, neboť pak budeš stát uprostřed lidu a pokrm rozdávat.“

Ale žádný hlad nenastal. Přirozeně jsem z toho byl velice stísněný. Svěřil jsem se s tím ve sboru a oznámil, že již nebudu kázat. Prosil jsem Pána o odpověď. Poslední možnost, jak dostat odpověď, jsem viděl v cestě do USA a v možnosti promluvit si s bratrem Branhamem, protože jsem věděl, že Bůh mu všechno zjevuje a ukazuje.

Koncem listopadu jsem letěl do USA. Tento rozhovor s bratrem Branhamem se uskutečnil 3. prosince 1962. On opravdu zopakoval přesné znění slov, které mi Pán řekl 2. dubna. Pak řekl: „Bratře Franku, ty jsi špatně pochopil, co ti Pán řekl a uskladnili jste normální potraviny. Ale Pán pošle hlad

po Svém Slově a pokrm, který máš uskladnit, je slovo zaslíbené pro tento čas, které Bůh tou zvěstí zjevil a je natočeno na magnetofonových páskách.“

Potom se bratr Branham krátce odmlčel a řekl: „Bratře Franku, počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš zbytek.“

Tomu jsem nerozuměl, ale přesto jsem to tak udělal a v Krefeldu jsem archivoval všechna kázání natočená na páskách; když se čas naplnil, překládal jsem je, rozmnožoval a tiskl. V našem rodičovském domě se mluvilo ve vícero jazycích. Můj otec plynule ovládal čtyři jazyky, tak jsem vyrůstal v několika-jazyčné domácnosti. Další jsem se naučil později. V krefeldském misijním centru máme k dispozici všechny jazyky, které jsou zapotřebí.

Bratři a sestry, vážení přátelé! Uvažujte o všem a představte si mou situaci: Bratr Branham viděl vidění, jak ukládal do nádob různé potraviny. Když to učinil, nebylo z toho ale ještě na stole Páně připraveno jídlo. Nejprve to byly jen uložené potraviny pro čas duchovního hladu. Nyní se v Církvi naplňuje: Člověk nežije samotně chlebem, nýbrž z každého slova, které vyšlo z úst Božích. Pro ten čas hladu bylo uloženo plné Slovo. Kdo má ucho, ten slyš!

Když tato služba započala, nebyly tu a tam vsypávány z košů potraviny (suroviny k vaření), ale po celém světě vždy bylo každé kázání rozdáváno jako dobře připravený pokrm. Tak je hlad lidu Božího utišen.

Kolem Boha ani kolem Božího povolání, které je neodvolatelné (Řím. 11:29) nevede cesta, aniž by za to někdo nenesl následky.

Kdo si myslí, že se Slovem–zvěstí této hodiny, může manipulovat podle vlastního posouzení – všichni vědí, k jakému chaosu to vedlo – ten se rouhá Bohu a Jeho radou pohrdá. Necht' si každý vzpomene na to, co řekl bratr Branham: „Činit Bohu službu, aniž by to byla Jeho vůle!“

At' každý sám soudí, co před Bohem může obstát. Záleželo mi na tom, ještě jednou říci, jak je to s tím pokrmem a jeho rozdáváním z důvodu vyvolených, neboť je možné, že nadešel čas, že ještě někteří se správně rozhodnou. Dokud trvá čas milosti, není pozdě pro korekturu. Nyní všichni víme, že nemám zapotřebí dodatečně si něco vymýšlet. Citáty bratra Branhama potvrzují, že všechno bylo předpověděno, než se to stalo. Je mi ale jasné, že kdo se rozhodl nevěřit, nemůže věřit ani svědkům, ani zmrtvýchvstalým a to je potvrzeno (Luk. 16:30–31). Vlastní pýcha jim to nedovolí. Já ze své strany mohu jen ještě jednou svědčit ve jménu Pána Ježíše Krista, že mé svědectví je pravdivé jako to apoštola Pavla a proroka Williama Branhama. Bůh to sám ve všech uplynulých letech potvrdil a celý svět byl toho svědkem.

Děkuji všem, kterým mohu tímto způsobem sloužit.

Cesta do Izraele.

Znovu byla vznesena prosba o cestu do Izraele, tentokrát by šlo o krátkou okružní cestu. Bude to pravděpodobně od pondělka 3. května do neděle 9. května 2004. Tato okružní cesta by zahrnovala jen střední část Izraele bez Rudého moře. Vrcholným bodem by byl jako vždycky Jeruzalém se všemi biblickými místy, která tam lze shlédnout. Prosíme o to, aby všichni, kdo by měli zájem, se pokud možno co nejdříve přihlásili. Jim budou zaslány informace, jakmile je budeme mít k dispozici.

Mimořádná jubilejní shromáždění 3. a 4. dubna 2004

Jestliže Pán prodlí, chtěli bychom mít v dubnu v prvním závěru týdne zvláštní shromáždění: v sobotu večer a v neděli dopoledne. Před 40 lety 1964 jsem podnikl první cestu do Libanonu, Izraele a Indie. Těmi plánovanými shromážděními však chceme vděčně vzpomenout na zasvěcení Božího domu před 30 lety zde, v misijním centru v Krefeldu.

Bylo to počátkem dubna 1974, když jsme toto místo modlitby mohli posvětit všemohoucímu Bohu k požehnání Jeho lidu. Od té doby přicházeli návštěvníci z více než třiceti zemí, aby slyšeli Boží Slovo. Obvykle se naše shromáždění konají v každém prvním závěru týdne v měsíci a jsou simultánně překládány do dvanácti různých jazyků. Bůh nebes skutečně požehnal nad prosby a porozumění. Jeho jméno nechť je vysoko chváleno od věků na věky.

K této velké události bychom chtěli pozvat všechny sloužící bratry, kteří jsou mezinárodně činní. Zvláště zveme rev. Pearryho Greena. Bylo by pěkné, kdyby zde v tomto čase mohl být.

Rovněž přirozeně zveme všechny bratry ze Severní Ameriky a z celého světa. Vážili bychom si, kdyby mezi námi mohli být Billy Paul a Josef Branhamovi a George Smith. Naši společnou modlitbou je, aby se Boží vůle naplnila jak v nebi, tak i na Zemi.

Kvůli hořkým zkušenostem a zklamáním z minulosti, musí být jasně řečeno, že nemůžeme financovat cestu stovkám kazatelů z celého světa. Budou se muset spokojit s tím, že obdrží návazně video. Děkuji Vám všem, bratří, za Vaše pochopení.

Oznámení

Shromáždění s Večeří Páně a hodem lásky se koná v neděli 28. prosince 2003 ve 14.00 hodin ve Volkshaus, Helvetiaplatz v Curychu.

V Krefeldu se koná shromáždění 3. a 4. ledna 2004.

Freie Volksmission Krefeld

Postfach 905

D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie

informační kancelář

Doubecká 556

Jahodnice

Praha 9 – Kyje

CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.